

Een

edereen heeft nachtmerries.

Nova was er vrij zeker van dat dit haar ergste nachtmerrie zou zijn geweest: het hoofdkwartier van de Rebellen betreden, gekleed in haar Rebellenpatrouille-uniform, minder dan vierentwintig uur nadat haar alter ego ditzelfde gebouw was binnengedrongen, het gevaarlijkste wapen aller tijden had gepakt, drie Rebellen hun gaven had afgenomen met een gestolen lading van het serum dat bekendstond als Agent N, een gevecht was aangegaan dat de grote hal van het gebouw nagenoeg had vernield en had moeten toezien hoe Max Everhart bijna doodbloedde tussen de vele glasscherven van zijn gesneuvelde quarantaineruimte.

Het was niet alleen surrealistisch dát ze terugkeerde naar deze puinhoop, maar ook dat ze dat vrijwillig deed. Nova had niet gedacht dat ze zich hier ooit nog zou vertonen. Na maandenlang als spion tussen de Rebellen te hebben gewerkt, was het haar gelukt Ace Anarchy's helm te stelen. Nu hadden ze alles in handen om Ace' krachten te herstellen, en samen zouden ze toekijken terwijl deze organisatie instortte.

Maar de dingen verliepen nooit eens volgens plan. Wat ze niet wist toen ze in deze hal vocht voor haar leven, was dat een gemaskerde strijder die bekendstond als de Schildwacht de schuilplaats van Ace Anarchy had ontdekt en hem had gearresteerd. Ace, de leider van de Anarchisten én de oom bij wie ze was opgegroeid.

Grote granaten, wat had ze een hekel aan de Schildwacht. Hij kwam altijd op de meest onhandige momenten opdagen met zijn idiote stripheldhoudingen en belachelijke cliché-uitspraken als 'Ik ben niet je vijand' en 'Je kunt me vertrouwen.'

Maar voor zover zij wist was er niemand die de Schildwacht daadwerkelijk vertrouwde. Hij was zo'n strijder die het recht in eigen hand nam, wat niet strookte met de Rebellencode, en ondanks zijn pogingen om criminelen in de kraag te vatten en de Rebellen te helpen, hadden zijn stunts vaak tot gevolg gehad dat de Rebellen werden afgeschilderd als een incompetente, inefficiënte organisatie. Misschien was dat wel het enige wat Nova wél beviel aan de geheimzinnige held: zijn buitengewone talent om de Raad op de zenuwen te werken. Tegelijkertijd had zijn vastberadenheid in het opsporen van Nachtmerrie en zijn arrestatie van Ace Anarchy hem ook geen vrienden opgeleverd onder de schurken. De enigen die de inspanningen van de Schildwacht wel op waarde schatten waren Adrian, die een bijna opstandige waardering voor hem koesterde, en het grote publiek, die hem zag als een ware held, als iemand die geloofde in gerechtigheid, die niemand verantwoording schuldig was, behalve zichzelf. Die reputatie werd alleen maar bevestigd nadat hij Ace Anarchy had ingerekend.

Nova wist dat alleen de zon voor niets opging, maar na Ace' arrestatie had ze toch bijna de handdoek in de ring gegooid en zich overgegeven aan het onvermijdelijke. Anarchisten en andere begaafden zoals zij zouden gehaat blijven, zouden altijd als schurken worden gezien en zouden voorgoed worden onderdrukt. Ze had het bijna opgegeven.

Bijna.

Maar dat was allemaal alweer uren geleden gebeurd. En nu was Nova teruggekeerd, omdat... Tja, waar moest ze anders naartoe? Voor zover de mensen wisten, was zij gewoon Nova McLain, alias Insomnia, een Rebel in hart en nieren. Haar geheimen waren het beste wapen dat ze nog kon inzetten en nu haar vijanden Ace in handen hadden, wist ze dat die nog heel goed van pas konden komen.

Nova realiseerde zich de volledige omvang van de vernieling in het

hoofdkwartier eigenlijk pas nu ze trillend door het puin stapte. Ze werd omringd door Rebellen, maar niemand lette op haar. Ook de Raadsleden doorzochten de stukken van de glazen quarantaine. Die was vanaf de eerste verdieping naar beneden gestort en had de marmeren vloertegels van de ontvangsthal verbrijzeld. Vanaf haar plekje zag ze dat Kapitein Chromium de glazen klokkentoren vasthield die ooit boven op het gerechtshof van Max' miniatuur-Gatlon City had gestaan.

En nu was alles kapot. Het hele stadje lag aan diggelen.

Overall was flinke schade aangericht. Stalen balken waren in vreemde bochten gewrongen. Er hingen kabels uit het plafond op de plek waar kroonluchters uit hun houders waren gerukt. De informatiebalie was aan een kant ingedeukt. Pleisterkalk en tafels en stoelen en tegels en glas, overall glas.... De glinsterende scherven waren bijna hypnotiserend, zoals ze het licht weerkaatsten dat door de voordeuren naar binnen viel.

En er was bloed.

Het meeste lag in een opgedroogde plas op de plek waar Max was gevallen. Waar IJskristal hem met haar speer had doorboord.

Nova maakte haar blik met een ruk los van de vloer en zag Adrian op haar afkomen. Behoedzaam stapte hij over de brokstukken heen. Hij liep met opgetrokken schouders; er was geen spoor van zijn anders zo elegante houding. Zijn vertrokken gezicht was een herinnering aan het feit dat Max – de enige broer die hij ooit had gekend – in het ziekenhuis lag. De artsen hadden hem in coma gebracht om zijn toestand te stabiliseren, maar ze wilden niemand valse hoop geven. Zijn leven hing aan een zijden draadje. Er was maar één lichtpuntje, namelijk dat Max in de laatste ogenblikken van de strijd IJskristals gave had geabsorbeerd. Hij had haar kracht om ijs te creëren overgenomen en die gebruikt om het bloeden te stelpen en zijn wond te laten bevriezen.

Dat had mogelijk zijn leven gered.

Maar mogelijk ook niet.

Nova slikte de brok in haar keel weg terwijl Adrian dichterbij kwam. Zijn sombere blik had niet alleen maar met Max' toestand te maken.

Hij liep bijna over van een nieuwe, vlammeende haat, iets wat Nova nooit eerder had meegemaakt... Althans niet bij de altijd zo kalme, vrolijke Adrian.

Een vlammeende haat voor Nachtmerrie, die Max volgens hem had aangevallen. Ijskristal en haar teamgenoten waren de enigen die het hadden zien gebeuren, en die waren echt niet van plan iemands verkeerde opvatting bij te sturen. Nachtmerrie was een eenvoudig doelwit, dus dit werd haar met het grootste gemak eveneens in de schoenen geschoven.

En Nova, wier geheime identiteit op wonderbaarlijke wijze nog steeds niet was onthuld, kon de naam van haar alter ego ook niet bepaald zuiveren, hoezeer ze er ook naar verlangde om zichzelf te verdedigen wanneer ze Adrians ogen zag smeulen met een ingehouden vijandigheid.

‘Toen je zei dat Nachtmerrie het hoofdkwartier was binnengedrongen, was dit niet helemaal wat ik me daarbij voorstelde,’ zei Nova zodra Adrian dichtbij genoeg was.

Zoals gewoonlijk loog ze dat ze barstte. Ze deed de laatste tijd niet anders. Ze besepte het al bijna niet meer.

‘Ja, het was heftig.’ Adrian keek de hal rond, maar zijn blik stond op oneindig. ‘Ze hebben de Zilveren Speer daar gevonden. We denken dat Nachtmerrie die uit de kluis heeft gepakt en gebruikt heeft om de helm te stelen. En...’ Zijn stem haperde even en hij kuchte om verder te kunnen. ‘We zijn er ook vrij zeker van dat ze dat wapen tegen Max heeft gebruikt. Er zat bloed op. Ze zullen er nog een batterij tests op loslaten.’

Ze knarsetandde.

Adrian zuchtte en sloeg zijn ogen neer. Nova zag nu pas dat hij iets in zijn handen hield. Een bol met een kroontje aan een kant en een geopende naad helemaal rondom. Nova herkende het ding meteen, het was een van Fatalia's mistprojectielen, of althans, dat was het geweest voordat ze het uit het artefactenmagazijn had gestolen. Samen met Leroy had ze de projectielen omgebouwd tot gasbommen vol Agent N, de schadelijke substantie die was ontwikkeld met behulp van Max Everharts bloed. De stof deed gewone burgers niets, maar was voor begaafden een waar gif. Zodra het spul werd

ingeademd, ingenomen of ingespoten, waren begaafden hun gave voor-
goed kwijt.

Als Nachtmerrie had Nova twee van die projectielen hier in de hal tot
ontploffing gebracht. Samen met een gestolen pijltje vol vloeibare Agent N
hadden die ervoor gezorgd dat zowel Gargouille als Naschok van zijn gave
was gestript. Ze had de neutralisatie van Ijskristal ook gechoreografeerd,
al had ze daar geen Agent N voor nodig gehad. Ze had het meisje alleen
maar dichter naar Max toe hoeven slepen, zodat de Bandiet kon doen wat
hij moest doen.

Nu staarde ze naar de lege huls van het projectiel en was ze al bezig
een hele reeks leugens te bedenken die ze kon opdreunen voor het geval
iemand de moeite nam om naar vingerafdrukken te zoeken. Ze had de
mistprojectielen een keer aangeraakt toen ze in de kluis bezig was... waar-
schijnlijk niet lang voordat Nachtmerrie ze had gestolen...

Maar de leugens waren flinterdun.

Hoe meer leugens ze op elkaar stapelde, hoe wankeler de toren werd.
Soms had ze het gevoel dat als ze maar diep genoeg in- en uitademde, het
hele gevaarte al zou instorten.

‘Het lijkt op een van Fatalia’s mistprojectielen,’ zei ze op vlakke toon.

‘Dat zei Callum ook al,’ zei Adrian.

‘Callum? Is hij er ook?’ Nova’s gedachten schoten meteen terug naar de
vorige avond, toen ze Callum bewusteloos in de kluis had achtergelaten.

Adrian knikte. ‘Hij is weer naar boven gegaan om te kijken of de mist-
projectielen inderdaad weg zijn.’

‘Misschien heeft Nachtmerrie ze wel meegenomen toen ze de speer
kwam halen.’

Adrian fronste zijn wenkbrauwen vlak boven zijn donkere montuur. ‘Ik
denk het niet. Mack Baxter zei dat Nachtmerrie een of andere bom vol
Agent N bij zich had. Dat ze Trevor op die manier heeft kunnen neutrali-
seren. Ik denk dat dit een van die bommen is.’

Stilletjes vervloekte Nova Naschok en Gargouille, ook al kon ze het hun
niet kwalijk nemen dat ze de waarheid vertelden. ‘Misschien was ze dan

alleen maar geïnspireerd door het ontwerp van de mistprojectielen. Ze is toch zogenaamd zo'n geniale uitvinder? Dan zal ze deze wel zelf hebben gemaakt.'

Adrian aarzelde en ze zag hem worstelen met zijn eigen gedachten. Uiteindelijk gaf hij zich gewonnen. 'Misschien. We zullen wel zien wat Callum te weten komt.'

Niet overtuigd, dus.

Nova zou persoonlijk ook niet onder de indruk zijn geweest. Hoe hard ze ook haar best deed om alle verdenking van zichzelf af te houden, haar argumenten waren tegenwoordig een stuk minder overtuigend.

'Weet je wat het is?' begon Adrian, die het lege projectiel omhooggooidde en weer opving in zijn hand. 'Als Nachtmerrie bommen met Agent N zou laten afgaan... dan zou dat spul ook effect op haar moeten hebben. Waarom was ze dan niet bang om haar eigen gave te verliezen?'

'Ze heeft toch een masker of zo?'

'Ja, maar ik weet redelijk zeker dat het geen gasmasker is.'

Ze haalde haar schouders op. 'Dat weet je maar nooit.'

'Dat is waar, maar ze stond ook vlak naast Max toen hij...'. Adrian brak de zin af en zijn blik schoot weer naar het bloed op de vloer. 'Toen hij Genissa's krachten absorbeerde. Hij zou Nachtmerries gave ook moeten hebben afgetapt, maar zij rende hier weg alsof ze niets mankeerde. Niemand is immuun voor Max.'

'Je vader wel.'

Hij keek haar nors aan. 'Niemand, met uitzondering van Kapitein Chromium.'

'Ik wil alleen maar zeggen dat er misschien manieren zijn om je tegen Agent N of Max' gave te beschermen. Misschien heeft Nachtmerrie iets ontdekt... zoals jij met die Levensamulet.' De Levensamulet was een artefact dat Adrian had gevonden. Hij kon iemand beschermen tegen ziekte, gif en zo'n beetje alles wat diegene verzwakte, inclusief substanties als Agent N. Het artefact lag op dit moment verstopt tussen de versleten matras en de houten vloerplanken van Nova's huis op Wallowridge. 'Wie

weet zijn er tientallen artefacten die iemands gave kunnen beschermen en weten we dat alleen nog niet.’

‘En jij denkt dat Nachtmerrie en ik er toevallig rond dezelfde tijd allebei een hebben ontdekt?’

‘Waarom niet? Misschien.’

‘Of...’ Adrian liet zijn stem zakken tot een gefluister, ook al hadden alle Rebellen in de buurt het te druk met glasscherven opvegen en puinruimen om aandacht te besteden aan hun gesprek. ‘Misschien heeft Nachtmerrie de Levensamulet wel.’

Deze tegenwerping had Nova al zien aankomen. Die was ook een stuk logischer dan haar eigen suggestie. Maar ze hield haar gezicht in de plooi. ‘Heb jij die niet, dan?’

Adrian trok een grimas. ‘Nee. Mijn vader had hem voor het laatst. Ik heb hem de amulet gegeven zodat hij Max voor de verandering eens buiten de quarantaine kon bezoeken. Maar nu is hij weg.’

‘Denk je dat ze die ook uit de kluis heeft gestolen?’

‘Hij lag niet in de kluis. Simon zweert dat hij hem weer mee naar huis heeft genomen. Dat was de laatste keer dat we hem zagen.’

Ze hield haar hoofd schuin. ‘Dus... je denkt dat Nachtmerrie bij jullie thuis heeft ingebroken?’

‘Ja. Nee. Ik weet het niet. Theoretisch gezien kan ze dat gedaan hebben toen wij met z’n allen op dat gala waren, maar op onze bewakingsbeelden is niets te zien. En het verklaart ook niet hoe ze ooit iets over die amulet te weten gekomen kan zijn. Ik heb alleen jou en Max erover verteld, en ik weet dat mijn vader het er ook met niemand over gehad zal hebben.’ Hij wreef over zijn nek en ze merkte dat hij zich een beetje schuldig voelde bij de vraag: ‘Jij hebt er toch met niemand over gesproken, hè?’

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei ze. ‘Maar Tina en Callum weten ook van het bestaan ervan en Callum is er niet heel goed in om zijn mond te houden. Misschien heeft hij per ongeluk iets gezegd zonder te beseffen hoe waardevol de amulet is.’

‘Ja. Misschien. Ik hoopte eigenlijk dat het team later vandaag bijeen kon

komen om te bespreken wat we van Nachtmerrie weten. Misschien hebben we iets over het hoofd gezien. Ik bedoel... er zijn wel een paar heel rare toevalligheden.'

'Ze is een Anarchist,' zei Nova en ze waagde het om haar hand op Adrians onderarm te leggen. Ze voelde zijn spieren kort aanspannen onder de stof van zijn uniform. 'Ze is listig en onbetrouwbaar en waarschijnlijk heeft ze heel wat connecties in de wereld van de... schúrken waar wij niets van afweten. Als ze dit allemaal kon doen en zelfs Ace Anarchy's helm kon stelen, wie weet waartoe ze dan nog meer in staat is. De amulet vinden of een manier bedenken om niet bang te hoeven zijn voor Agent N... het lijkt me niet eens zo vergezocht allemaal.'

Adrian staarde een ogenblik naar haar hand voordat er een lichte glimlach rond zijn mondhoeken kroop en hij zijn vingers op de hare legde. Zijn andere hand, nog steeds met het mistprojectiel, liet hij langs zijn zij zakken. 'Ik ben blij dat je er bent,' zei hij. Maar net toen Nova's hart sneller begon te kloppen voegde hij eraan toe: 'Ik ben blij dat je aan mijn kant staat.'

Ze stond zichzelf toe heel even terug te glimlachen. 'Aan welke kant zou ik anders moeten staan?'

'Adrian! Nova!'

Ze draaiden zich om en zagen Ruby en Oscar tussen de anderen door glippen. Ruby greep meteen Adrians andere elleboog vast. 'Hoe is het met Max?'

Hij spande zijn kaakspieren. 'Nog steeds kritiek.'

Ze schudde haar hoofd. 'Het spijt me zo ontzettend. Ze is een monster, Adrian. Hoe kan iemand Max zo iets aandoen!'

Nova kromp ineen.

'Ik zeg dit niet graag, maar het verbaast me niks,' zei Adrian, alsof dit een onvermijdelijke aanval was geweest. 'Natuurlijk zou Nachtmerrie proberen Max te doden. Dat zouden alle Anarchisten doen. Het is zijn schuld dat ze ooit zijn verslagen. Waarschijnlijk zijn ze al tien jaar bezig die moord te beramen.'

Nova voelde haar wangen warm worden. Hoe meer ze hoorde over Nachtmerries poging om Max te vermoorden, hoe meer ze de waarheid van de daken wilde schreeuwen. Geníssa had de jongen neergestoken, niet Nachtmerrie. Zij zou hem nooit kwaad doen. Ze had hem verdorie geprobeerd te redden!

Ze beet op haar tong. Het had geen zin om Nachtmerrie te blijven verdedigen. Ze zouden haar toch niet geloven, en het zou haar alleen maar verdacht maken.

‘We vinden haar wel,’ zei Ruby. ‘We maken hier een eind aan. En met Max... komt het ook wel goed. Hij is een sterke jongen.’

‘Dat weet ik,’ zei Adrian. Hij klonk dankbaar en het leek alsof hij haar graag wilde geloven. Alsof hij dat zichzelf al de hele avond probeerde wijs te maken. En toch klonk er iets van twijfel door in zijn woorden.

Nova blies langzaam haar adem uit. Adrian was die ochtend vroeg naar haar huis gekomen om haar te vertellen dat Max in het ziekenhuis lag en Nachtmerrie de helm had gestolen. Hij had er zo verslagen bij gezeten en tegelijkertijd leek hij sterker door een compleet nieuw verlangen naar wraak. Ze voelde een rilling over haar rug gaan als ze terugdacht aan de woorden die hij sprak toen ze hem tegen zich aan drukte en haar best deed om hem te troosten.

Ik zal Nachtmerrie vinden en ik zal haar vernietigen.